

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Frons filij in parentem ingrati à bufone deformata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

namento capillorum superbæ vetulis repente similes factæ in publicum prodire non sunt ausæ, ob hanc ipsam monstrositatem, ex impudentibus saltem erubescere didicerunt. Quæ enim annis vegetæ erant, canitie effatæ videbantur. Siquidem albor pilorum, carnis ex qua nascuntur, corruptionem & vitium indicat. *Nam lepra*, ait S. Cyrillus, *fit ex eo, quod caro emoriatur; excavatur enim ulcus illico, absumta cute, & in profundum semper; quo fit ut pilus qui in illis partibus exoritur languescens exalbescat ac velut stirps vna cum subiecta terra corrumpatur.* Capillos tegit pileus, qui & ipse est memorandus. Siquidem, in Annuis nostræ Societatis legimus, Moguntia, hæreticam fuisse feminam, quæ exosa & execrata Iesuitas odium execrationemq; prodigio luit. Prolem enim peperit Iesuitico pileo tectam. Eam nimirum coronam sobolj meruerat mater, quæ ne Iesuitarum obliuisci posset, in fætu suo, pro pilo, pileum intuebatur. Sed hæc de pileo & pilo satis. Neq; enim hic memorabo de monstrositate eorum, qui S. Adalbertum occidere, & semialbo capillo ac barba, velut creta notati, alijsq; malis affecti, scelus suum vultui inscriptum circumtulerunt. Similia enim occurrunt plurima, & vera, sicut illa sunt fabulosa, quæ dicuntur de Gorgonibus, ideò quòd canæ natæ essent, Græarum nomine vocatis. Neque enim hæc maiorem fidem merentur, quàm quòd vnum dentem, vnumq; oculum communem habuerint, quo, vbi domo exirent, vterentur.

S. Cyrill l. 15.
de Adorat.

Vide Vitam
S. Adalberti,

Hesiod. in
Theogonia.
Æschylus in
Prometheo.

V.

Them. Can-
tipr. lib. 2.
Apum, c. 7.
§. 4. Simile
exemplum
refert Cæsa-
sarius lib. 6.
cap. 22.

A capillis ad frontem descendat sermo. Est terribile, quod narrabo, sed magnis, multis, fide dignis testibus firmatum. Erat in Normannia vir quispiam sanguine haud clarus, diuitijs tamen maximis cumulatus. Huic vnicus filius in delitijs fuit. Quamobrem etiam inter delitias eum educauit. Eum filium filia suæ in maritum poposcit nobilis prosapia miles, conditione posita, si ipse bonis suis cedere, filioque omnium rerum suarum possessionem tradere vellet; filiam vicissim, quæcunque vel patri necessaria, vel matri forent, abunde suppeditaturum. Aspera parentibus illa conditio videbatur, & periculosa. Sed qui vna cum milite venerat, alias ei super alias rationes

rationes ingesserunt; jam filia formam, jam gentis nobilitatem, jam prudentiam, peritiamque œconomia commendant; & ne quid filio diffideret, etiam atque etiam persuadentes. Quid spes honoris & posteritatis non efficit? Consensit in nuptias Polyplusus. Abdicavit se dominio uterque parens; filius & sponsam adeptus est, & patriam in omnia bona potestatem. Beneficia, ut quædam vina, non nisi recentia dulcedinem exserunt, antiqua acescunt. Quare & noui isti nupti, primo à nuptiis anno, memores unde sibi opes affluerint, parentibus honores magnos exhibuerunt, omniaque ad vitam atque sustentationem necessaria, bono vultu, benignis verbis, insigni libertate, læta promittunt præbuerunt; adeò, ut gauderent progenitores, se cura atque labore liberatos iam omnia, quam prius, in maiore otio & quiete habere; & verè frui ijs, quæ antea plus molestia, quam solatij fecissent. Talis erat primus abdicata potestatis annus. Secundus iam contractiore manebat, & quasi senescente beneficij memoria, omnia parcius administrabantur. Tertius deinde annus, deposita verecundia, ostendebat fortunas paternas non ad filium, sed ad herum Euclionem fuisse translatas. Nihil ille exquisiti, nihil melioris notæ, vel cibi, vel potus, vel vestimenti parentibus suppetebat. Iam hoc querebatur sibi, iam illud deesse. Nulum præstans vinum emi, nihil pro culina electum haberi posse dicebat. Aliquando & pecuniæ inopiam causabatur; aliquando prætendebat hanc, aliquando illam necessitatem incidisse. Ita semper aliquid erat, ob quod progenitoribus petita negaret. Tandem ad extremam eum vxor & auarities perduxit impudentiam. Neque enim iam excusabat suas sordes, sed insuper etiam accusabat parentum insatiabilitatem, ut quibus nihil sufficeret, nihil satis dari posset. Illorum prodigalitate redigi se ad incitas; importunitate ad impatientiam cogi. Denique ut vtrinque pax maior esset, ut vtriusque partis quieti consuleretur, ex vxoris consilio, exiguam quandam è regione domus suæ casam parentibus conduxit, ita fore ratus, ut coniugibus iunioribus, seniorum querelæ ac morositas minus esset molesta; atque tantò securiùs negari possent,
quæ

quæ oculis essent subducta. Eliminantur itaque è domo sua decrepiti parentes, & à filio separantur, cogunturq; ex ædibus bene instructis in vilissimum mapale, & testa ventis pluuiisq; peruia emigrare. Ibi ergo in Jaribus malè materiatis, præter cæli, etiam filij iniurias quotidie deplorabant. Nihil recens coctum, nihil integrum; ea solùm quæ mensæ superfuerant, & plerumque tunc demum, cùm jam esui amplius idonea non essent, à filio mittebantur. Et interea apud nulum canes meliùs, quàm mariti parentes prandebant. Quæ causa fuit, vt miseri parentes, nunquam sine lachrymis accumberent, & plerumque *potum suum cum fletu miscerent*. Accedebat ad hanc calamitatem, quòd seu querendi, seu petendi causa, vix interdum domum filij intrare auderent, ita vultuose aspiciabantur, ita compendiosè salutabantur; ita asperè, quid vellent, interrogabantur. Itaque per vernam plerumque internuncium id, quod cuperent, non mandabant, sed mendicabant. Non potuit diuina Nemesis tam crudelem diutiùs intueri impietatem. Fortè aliquando, in filij ædibus, anser veru transfixus assabatur, & pinguedine in prunas defluente, ventus nidorem & fenum per omnem viciniam difflabat. Non potuit ergo latere tam sapidæ dapis odor famelicos parentes è regione habitantes, & vix sex passibus distantes. Ac, ne erraret, mater curiosioribus oculis alitem ipsum obseruauit ad ignes stridentem. Itaque eiusmodi verbis seniculum maritum compellauit. Vide, mi coniux, vt lautè coenat filius noster, nobis propemodum fame eneclis! Strepit anser inter prunas, inuitat odor; nonne naribus hariolaris? numquid dentes pruriunt? Me feminam magis decet paucis esse contentam. Tu autem abi, obsecro, & te ipsum inuita, vt semel saltem araneantem stomachum, & dudum impatienter latrantem ventrem tranquilles. Non fuit difficile esurienti persuadere, vt vellet edere. Arrepto igitur scipione, prætrepidum scilicernium seniliter eucurrit, ne post oua veniret ad mala. Vidit eum de fenestra filius venientem, celerique properatione ab igne remotum anserem occuluit; moxque, velut nihil fecisset, patri obuius quæsiuit, quid negotij id temporis, apud se haberet?

Plak. 101. 10.

haberet? Ipsa hæc filij interrogatio patri pro responso fuit. Qui illico etiam animaduertit, anserem, sine plumis licet, aliò auolasse. Alitè illi hoc vulnus in pectus descenderat, sed presertim dolorem, reque omni dissimulata, & ventre malè contento domum reuersus est. Quid ibi anus mater, quid suam ipsè sortem, inter fletus & gemitus accusans, sint collocuti, quid celo & superis questi, vos cogitate. Deus certè non potuit ferre tantam rei indignitatem. Digressò patre, filius mandauit ancillæ, vt anserem in culinam reportaret, & perassaret. Volat puella, auem ex penu relatura. Eò vbi peruénit, fœdum visu reperit spectaculum. Iacebat in grandi patella anser supinus. At pectori eius, tanquam vultur Tityo, pinguis in fidebat bufo. Caput illi tumidum; oculi prominentes & ignei; os rotundum, & perflabili patore hians; venter obesus; color luridus; pedes semicrudam auem tenacissimè apprehendentes. Tali conuiua conspecto territa ancillula metuendū in modū vociferata est. Accurrit herus, & baculo vnde vnde arrepto, impuratam bestiam excutere institit. Illa, velut vim vindicatura, ab anserè in percutientis faciem insiliit, frontique eius ita pertinaciter inhæsit, vt nulla vel vi, vel arte auelli posset. Ita filij erga parentes suos barbaram inhumanitatem puniuit Deus; fuitq; ea pœna tantò grauior, quantò diuturnior. Quippe multis annis durauit. Auxit miraculi stuporem quòd, quotiescunq; monstri illius pars aliqua tangebatur, ita miser ille cruciabatur, ac si cor illius feriretur. *Conterritus igitur, inquit author, mirabiliter & contritus adiit diocesanus Episcopus, & cum omni dolore confessus, pro pœnitentia recepit ab illo, vt per omnes fines Normannia, & Gallia ciuitates, reuelata facie circuiret, & ubiq; narraret populis euentum rei, vt per hoc exemplum sumerent filij honorare parentes, & discerent, quàm periculosum sit & nociuum, vicem non rependere laboribus, quos ipsi parentes filijs impenderunt. Hunc ergo hominem, cum bufonis monstro circumuehentem, vt diximus, Frater Ioannes de magno Ponte ordinis Prædicatorum, sicut per ipsum nobis relatum est, vidit in iuuentute Parisijs; palam referentem omnibus, & monstrantem, quod pro inhonoratione parentum passus fuerat, multis annis, & adhuc secundum*

B b b b

Dei

Del voluntatem pateretur. Hunc postea, sed non per dictum fratrem Ioannem, audiimus Sanctorum quorundam precibus liberatum, & disparuisse subito factum monstrum. Magnum utique bufo iste in fronte monstrum fuit. Sed longè maius, frontem ipsam sine fronte fuisse, neque erubuisse, negare rem tantillam patri, à quo omnia acceperat. Discite hinc, ô filij, quàm non solum monstrosa, sed etiam monstris digna res sit, parentes non venerari. Quid dico non venerari? contemneri. Et tamen, pro dolor, res est quotidiana! Est igitur in hoc monstro maximè monstruosum, quòd non sit rarum.

VI.
Math. 6, 22.

Sub fronte sunt oculi, quorum officium est, ut sint velut duæ corporis lucernæ, iuxta illud: *Lucerna corporis tui est oculus tuus.* A cuius incolumitate adeò magnum est corpori momentum, ut idem diuinus Magister dixerit: *Si oculus tuus fuerit simplex: totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum eris tenebrosus.* Quemadmodum igitur monstrum est, si lumen, quod in aliquo est, tenebra sint, ita utique monstruosum est, oculum non videre posse, sicut non posse lucem lucere. In hac ergo quoque capitis parte puniri homines, vel illa curiositas docet, quæ puellæ, rem aliquam, ut apparet, scrutanti, lumen extinxit. Genoueva, teste Bonfinio, virgo Parisiensis ab Epiphania Domini, ad cœnam usque Domini, sese solebat, spontaneo carcere, à consorcio hominum separare, atque in cellam secretiorem includere, ut diuinis precibus ac meditationi sacræ, remotis arbitris, impensius vacaret. Erat puella alia, quæ, noscendi studio, quidnam illa sola faceret, tacite ad ostium adrepsit, & per rimas negotia occupationesque inclusæ obseruauit. Magni illi ea curiositas stetit. Nam è vestigio luminis usuram amisit, ut nihil prorsus videret, quæ videre volebat, quod vel diffidentia illi suasisit, vel suspicio simulationis. At quæ sanctorum clementia est, quadragesimali ieiunio exacto, eiusdem operæ lumen recipit, cuius indagine id peccans amiserat. Præstat nimirum etiam oculis carere, quàm abuti; quos amittere meruerant & illi, qui cum Christum Christi; egregia facta admirari debuissent, liuidis & inimicis oculis obseruabant eum. Beneficium est,

Bonfin. de-
cad. 1. lib. 1.

Luc. 14. 1.

arris